

Moikka alla pikku novelli. Palautetta toivoen Mika Pyhä Painoa oli yhdelle ihmiselle liikaa. Ajatus pelkän tekstin kantamisesta ei ollut tuntunut pahalta. Lisäpainoa toivat puiset kannet ja nahkaan ikuistetut sanat. Isoon viiltiin kääriyt saviruukut. Se kaikki oli painanut hänet kumaraan. Matka oli ollut pitkä, vaarallinenkin. Nälkä ja jano olivat vieneet voimat. Vaatteena ollut kaapu oli repeytynyt, mustaksi sortunut. Pelkkä riepu. Päähinettä hänellä ei enää ollut. Häntä huimasi ja vatsan hapot nousivat polttavana nieluun. Autiomaan pölyksi hienontunut hiekka oli rohtanut suupielet ja silmän ympärökset rikki. Matka oli lopussa, mutta hän pakotti itsensä jatkamaan vielä hetken. Oli pakko. Luolan suulta ei voinut nähdä sen loppuun. Oikeastaan loppuja oli monia. Vanhassa kaivoksessa oli menty moniin suuntiin. Hakkujen kilkatus oli syönyt pitkät lonkerot kiveen. Monet vuodet olivat muuttaneet ympäristönkin. Hiekka ei näillä seuduilla paljoa liikkunut, mutta olihan se myönnettävä, seutu oli muuttunut vieraaksi. Vuodet olivat kuluneet ja hän oli kulkenut muualla. Mutta ei hän sitä katunut. Hän pysähtyi istumaan. Oli pakko. Hän kyllä tiesi ettei niin olisi pitänyt tehdä. Loppuun kiusattu ruumis ei siitä ehkä enää nousisi. Ruumiilla oli rajat, hengellä ei. Väliä oli ainoastaan sillä mitä hän oli kantanut. Kantanut Jerusalemista asti. Piilotellut, ryöminyt, juossut, syönyt sirikkoja ja toivonut pääsevänsä tänne asti. Tämä olisi hänelle maallisen elämän loppu ja niin sen piti ollakin. Suolameren tuoksun ylettyi luolaan asti. Sen tunsu hyvin. Tuulahduksen raikkaus ei kuitenkaan auttanut, silmiin iskevä mustuus vei voiton. Mutta hänen olisi jaksettava jatkaa. Hetki vielä, tähän eivät kirjoitukset saa jäädä. Kipu iski voimalla. Jalan haavaa peitti visva. Roomalaisen tekemä. Hän haukkoi ilmaa. Yrittäessään nousta, taakka tuntui mahdottomalta. Oma ruumiskin tuntui painavan liikaa. Selän takana saviruukku risahti halki. Hän yritti kääntyä kootakseen sen yhteen. □ Silloin hän näki mestarinsa. Tunsu tuoksunkin. Sen saman rakkauden kuten silloin. Se lohdutti. Jeesus antoi luvan, ”Nukahda Noomi. Työsi on tehty”. Noomi yritti vielä oikaista asentoaan, etsiä kivikosta paikkaa johon jäädä. Nyt hän näki valon. Tyynen rauhan. Noomi antoi lopulta periksi ja tunsu hänet lähellään. □ 2. Galileanjärveä kiertävillä teillä ja poluilla riitti ihmisvirtaa. Ryhminä kulkevista saattoi erottaa yhteiskunnallisen aseman, joskus suuren ja vaikutusvaltaisen suvun. Monia kulki myös yksin. Elämän laitoihin kolhiintuneet peittivät häpeästä hupulla päänsä. Karkea kangas rikkoi tulehtuneita paiseita. Imi lepran visvaa. Peitti puuttuvia silmiä, hampaattomia suita. Davi. Publikaani. Rooman valtakunnan veronkerääjä, tullinkantaja. Juutalainen liikemies. Kaivoksen omistaja. Puheissaan ja teoissaan julma mies. Hän käveli yksin. Davi oli alkanut epäillä. Hänellä oli paljon vaikutusvaltaisia ystäviä. Roomaa myöten. Ammonin maalla, Rabbassa häntä tervehti moni oppinut. Hän osallistui itsekin farisealaisten kokouksiin. Mooseksen laki oli hänenkin lakinsa. Rabban eteläinen portti hänen vaurautensa lähde. Kaivos Nebossa monen hauta. Farisealainen oli hänelle tästä kertonut. Sanonut Nasaretilaisen olevan harhaoppinen. Levittävän kiihkeästi sanaansa, jota pitää totuutena. Villitsevän ihmisiä ja kieltävän oikean opin. Heidän oppinsa, Mooseksen lain. Rooman vaatimukset ja laillisuuden. Davi oli kysynyt ja Haam oli kieltänyt. Eivät he pelkää. Heillä on vankka asema. Vallanpitäjien siunaus. Davi ei ollut uskonut. Hän halusi nähdä. Varsinkin kuulla. Jotakin Nasaretilaisessa täytyi olla. Kansaa oli liikkeellä paljon, siltikin vaikka Nasaretilainen ei asiaansa ollut mainostanut. Sekin ihmetytti Davia. Miten saadaan ihmiset liikkeelle yrittämättä? Itsestä melua pitämättä? Rooman mahtavimpien vierailuista ilmoitettiin hyvissä ajoin. Paljonko se rahvasta kiinnosti? Kaupungissa siitä kuulutettiin, tulliasemilla toivotettiin. Mutta täällä vaelsi kansa. Kuuluttamatta, vaatimatta. Davin kuultua Haamilta tästä, hän oli ollut Betsaidassa. Nopeasti hän oli oivaltanut matkan tarvitsevan vaatteen jossa häntä ei tunnistettaisi. Hän ei halunnut kulkea, ei kuunnella muiden kaltaistensa tarinoita. Se olisi vaarantanut ajatuksen matkan merkityksestä. Davi päätti etsiä käsiinsä

viitantekijän. Punainen viitta saisi jäädä. □ Betsaidassa ei räätäleitä ollut. Davi ymmärsi, ettei hän voinut tällä kertaa turvautua vaattureista parhaisiin. Yöllä Davi tunsi levottomuuden. Hän ei kyennyt asettumaan, nukkumaan. Ajatukset ahdistivat hänet jalkeille. Majatalon oviaukosta hän näki rantaan. Siellä palavan valkean soihdun. Olisiko se merkki? Jokin joka antaisi suunnan? Davi päätti ottaa siitä selvää. Uudenkuun yö oli sysimusta. Tultuaan rantaan hän suuntasi yksinäisen soihdun valaisemalle laiturille. Davi näki suurehkon veneen laiturissa. Sen purje oli ruttaantunut katkenneen mastopuun alle. Muutama mies touhusi veneen ja laiturin välillä. Kukaan ei puhunut. Miehet nostelivat koreja laiturille. Davista ne vaikuttivat keveiltä, tyhjiltä. Yhtäkään ihmistä ei ollut vastassa. Davi astui ajan painamalle laiturille, hän halusi nähdä enemmän. Kaksi miehistä nosti veneestä selvästi painavampaa pakettia. Miesten kantaessa kaisloista tehtyä pakettia kohti rantaa se levisi osittain laiturille. Sen toisesta päästä, kaislojen välistä, pilkisti paljas jalka. Davi kavahti. Hän oli varma että hänet oli huomattu. Samassa hänen päähänsä syöksähti oivallus, miksi laiturilla oli niin hiljaista ja pimeää. Hänen ei varmasti toivottu näkevän tätä näytelmää. Davi uskoi olevansa vaarassa. Hetken päästä hän oli siitä varma. Veneestä nousi mies. Palava soihtu heidän välissään teki miehestä varjokuvan. Davi erotti miehen päässä sarvet. Pakeneminen ja jääminen kävivät Davin ajatuksissa köydenvetoa. Hän ehti ajatella juoksemista, se olisi ollut loogisin tapa selvitä, päästä tilanteesta. Mutta järjen ääni jäi toiseksi, hän pysyi paikoillaan ja tuijotti. Sarvipää lähestyi kantaen sylissään koria. Davi painoi itseään kumaraan, lyheni. Ei halunnut olla uhka. Sarvipään varjo piteni joka askeleella. Laiturille seisomaan jääneet miehet jäivät katsomaan. Soihtu oli sammumassa, mutta vielä se esti Davia näkemästä veneen kokkaa kunnolla. Davi olisi halunnut nähdä veneen nimen. - Siinä tullille mikä sille kuuluu! Sarvipää karjaisi, heittäen korin Davin jalkoihin. Läheltä Davi näki nyt sarvipään paremmin. Puheesta hän ei ymmärtänyt mitään. Se ei kuulostanut miltään sellaiselta kieleltä, ei edes murteelta, jota hän oli kuullut. Davi aikoi kieltäytyä. Ei hän tullia kantamassa ollut. Hän oli tullut vain haukkaamaan happea. Miettimään. Mutta hän ymmärsi, ettei heillä olisi yhteistä kieltä. Paitsi että oli, nyt hän ymmärsi miksi oli tullut. Davi painoi kätensä, vaatteista alimpaan, ihoa vasten olevan liivin taskuun. Hän kahmaisi taskuaan pohjaa myöten. Hän ojensi kättään aureuksia kämmenkupissaan. Huonossakin valossa kiiltävää kultaa, jota oli ikänsä kahminut ja jota kukaan ei kyennyt vastustamaan. Sarvipää tuijotti Davia epäuskoinen ilme kasvoillaan. Davi nyökkäsi kohti viittaa ja kosketti sen karvaista pintaa. Sen hän halusi. Sarvipää murahti, otti kullan ja riisui viittansa. Kääntyi katsomaan miehiään ja murahti; - Kaikenlaista sano. Davi tunsi alkukantaisen voiman sarviviitta päällään. Hän kulki majapaikkaansa pelkäämättä mitään. Fenniksi kutsuttu aluksen kapteeni tarkisti veneen köydet ja käski kantaa järvellä kuolleen hauturin portille. Laiturin päässä, punotussa korissa, toinen silmättömistä kaloista potkaisi. □ □ 3. Davi jäi kauas. Hän ei tiennyt mitä ajatella. Olisi ollut helppo vain lähteä ja antaa asioiden tapahtua. Tunnustaa hairahtuneensa. Palata omaan turvalliseen vaurauteen ja elää arvostettuna liikemiehenä. Rabba edusti turvaa. Tämä epäily taas riivausta ja mahdollista epäonnistumista. Jos hän jäisi tälle matkalle, katoaminen olisi lopullista. Hän oli kertonut menevänsä Neboon. Kaivoksiaan tarkistamaan, ei häntä täältä löydetäisi. Nopeasti Davi tunnisti legioonalaisen. Villakankainen punainen tunika oli näkyvillä. Suojavarusteita ei ollut, mutta remmeillä sidotut jalkineet paljastivat lopullisesti miehen. Davi saattoi myös havaita tunikan alla pullottavan tikarin. Se oli kömpelösti piilotettu. Nasaretilainen puhui kaukana kymmenien metrien päässä ja Davi ei kuullut ihmispaljouden yli juurikaan hänen sanojaan. ...hyvän siemenen kylväjä on ihmisen poika... Davi lähti lähemmäs puhujaa lähes samalla hetkellä legioonalaisen kanssa. Lähempänä Nasaretilaista hän tunnisti saddukealaisen. Davi oli pysähtyä. Hetken hän pelkäsi ilituloaan. Sitä että pohjimmiltaan matka maksaisi

hänelle koko elämän. Aseman ja kunnioituksen lisäksi hän varmasti menettäisi perheensä. Vaimonsa joka oli suuresta, mahtavasta suvusta. Davi jatkoi eteenpäin. Saddukealainen katsoi häneen, mutta käänsi nopeasti päänsä pois. Aika hidastui. ...niin kuin lusteet kootaan ja tulella poltetaan... Legioonalainen oli vetänyt tikarinsa esiin ja kulki ihmisiä tönien kohti puhujaa. Davi lisäsi vauhtiaan. Välimatkaa legioonalaiseen oli enää muutama askel. Davi törmäsi koria kantavaan mieheen. Hän ehti ajatella nähneensä miehen. Samalla hetkellä kun mies ja kori kaatuivat maahan, Davi olisi voinut vanna nähneensä myös korin sisällön. Kaksi silmätöntä kalaa vierähtivät hiekalle. ...ja he kokoavat hänen valtakunnastaan kaikki... Lähempänä Nasaretilaista ihmisiä oli lähes muuriksi asti. Davin nahkavaate putosi. Joku löi häntä harteille. Davi tunsi sen mutta ei välittänyt. Hän puski eteenpäin ja ehti nähdä vasemmalla kuvan kauniin tytön. ...vanhurskaat loistavat isänsä valtakunnassa... Saddukealainen Baruk Neriah näki paikaltaan kaiken. Hän epäröi. Suunnitelma oli hyvä ja selkeä. Hän tiesi murhan maksajan. Virallisesti hän ei tietenkään tiennyt. Mutta hän ei ymmärtänyt syntyneitä tilannetta. Hän kyllä tunnisti Davin. Olisi tunnistanut vaikka minkälainen vaate päällä. Hän oli tehnyt Daville töitä. ...jolla on korvat se kuulkoon... Töitä joista kumpikin tiesi ettei niistä puhuta. Nyt Neriah ei käsittänyt mitään. Pitäisikö hänen puuttua asiaan. Juoksemaan hänestä ei ollut, mutta pitäisikö legioonalaista varoittaa. Yrittää keskeyttää tapahtumat ja paljastaa samalla itsensä. ...avaan suuni vertauksin, minä tuon ilmi sen... Ei, Neriah päätti. Hän käänsi selkensä ja lähti kävelemään pois. ...mikä on ollut salassa... Tytön kuva piirtyi Davin silmiin, Nasaretilaisen sanat hänen korviinsa, niin vahvana, että tarttuessaan legioonalaisen tunikaan hänen silmissään näkyi kauneus, korvissaan viisaus. □ 4. Punaisten lammikoiden imeytyessä autiomaan hiekkaan Neriah lähti. Hän ei ollut nähnyt tarkalleen mitä oli tapahtunut, mutta lopputuloksesta ei voinut erehtyä. Kuolemaa lähinnä olevien ihmisten kohahdus oli päättänyt tapahtuman. Legioonalainen ja Davi olivat kuolleet samaan myttyyn. Kumpikaan ei enää liikahdanut. Jeesus ei tapahtumaa nähnyt. Ihmisistä lähimmät tungeksivat häneen kiinni. Naiset ja lapset tulivat syliin. Neriah mietti, vaikka hän tiesi että vastauksia ei olisi. Mikä oli tapahtuneen syynä? Mikä oli saanut murhan maksajan muuttumaan sen estäjäksi? Kuka tämä Nasaretilainen oikein oli? □ □ 5 Jeesusta painoi Johannes Kastajan kuolema. Mutta hän tiesi sillä olleen merkityksensä. Jeesus tiesi omankin aikansa olevan vähissä. Vielä olisi aikaa opettaa ja hän tunsi itsensä onnekkaaksi, olihan hänellä nyt monia seuraajia ja niistä hän oli saanut valita opetukseensa riittävän monta, jotta mikään ei kuolisi tulevan takia. Oikeastaan hän uskoi kaiken vasta alkavan oman lähtönsä kautta. Yhä useammin hän alkoi miettiä elämänsä ja sitä oliko hän antanut ihmisille sen jonka vuoksi hän täällä oli. Oliko kaikki ollut liian vähän? Oliko niin, että ihmetteot olivat ainoa tie ihmisten vakuuttamiseen? Jäisikö hän ihmisten mieliin paremmin, jos joka ainoassa tilaisuudessa ja tilanteessa olisi näyttänyt ihmetekoja? Ei hän itse niin uskonut. Hän uskoi ihmisten hyvyyteen, siihen että usko on itsessään tärkein. Eivät ihmiset temppuja kaipaa, roomalaisten sirkusta. Eikä hän maailmaan sen tähden ollut tullut. Kilpailemaan sirkuksen kanssa. Hän oli tullut tuomaan uskon ja toivon. Ihminen ja koko luomakunta ei ehkä ollut täydellinen, mutta se eli. Kokonaisuutena, jolla oli toivo toisessa elämässä. Hän tulisi lunastamaan toivon maailman ihmisille, poistamaan pahan. Jeesus kulki kauemmas muista, mäkeä ylös, istui kivelle ja mietti. Hän tajusi epäilevänsä. Se ei pelottanut ja nopeasti hän tajusi uskon perustuvankin juuri sille. Niin tekee ihminen maanpäällä. Hän ei ollut siitä poikkeus. Se juuri todisti uskon elinvoimasta. Hän tiesi opettavansa uskoa jota sai epäillä. Uskoa joka antoi toivoa. Hän ymmärsi myös epäileviä. Jopa oman epäilyksensä. Hänen isänsä oli juuri siksi antanut ihmiselle valinnanvapauden. Mitä muuta ihmisyyys olisi ollutkaan? Lauma valmiiksi totuudella kyllästettyjä ajatuksia ja tekoja. Ei, ei se niin ollut. Ihminen valitsee ja

ratkaisee. Niin se on ja tulee olemaan. Miksi luoda maailma tahdottomuudelle? Jeesuksen epäilyksistä syntyi kuitenkin jotakin. Hän päätti, että jotakin käsin kosketeltavaa olisi maailmalle jätettävä. Hän tarvitsi kirjurin. □ □ 6 Nuori mies oli kompastua. Tuuli nostatti pölyä ja hiekkaa, maisemaa ei enää erottanut ja kulku oli vaikeaa. Isoimmatkin kivet peittyivät pölyyn ja lentävään hiekkaan. Mutta hän ei aikonutkaan kääntyä. Hän nosti olallaan kantamaansa nahkalaukkua kasvojensa suojaksi. Silti hiekka tuntui painuvan kasvoihin. Miljoonat pienet tikarit nipistelivät paljaana olevia jalkoja ja käsivarsia. Laukusta kasvojen edessä oli enemmän haittaa näkyvyydelle kuin sen antamasta suojasta. Nuorukainen kaatui kasvoilleen. Laukun sisältö levisi hänen eteensä. "Neriah poikani. Saddukealainen sinut kirjoittamaan opetti. Uskonsa valoi. Kiiruhda. Emme ole kaukana. Rakkautesi on kanssamme. Hän kaipaa sinua, kuten sinä häntä." Hetkeksi valo sokaisi Neriahin silmät. Kuitenkin hän kykeni näkemään kasvot. Samat kasvot jotka alkoivat olla niin monelle tutut. Maailma tuntui pysähtyneen. Hän ei voinut käsittää missä nyt oli tuuli, jatkuva pöly ja hiekka. Neriah nousi jaloilleen ja kokoili kirjoituksiaan. Kaukainen välähdys pysäytti hänet hetkeksi. Välähdys kilahti ja tuli lähemmäksi. Hyvän ratsun nopeudella. Metallia kilahteleva roomalainen oli hetkessä Neriahin yläpuolella kysymyksineen. - Missä ne ovat? Missä kulkevat? Kysymys toistui monin eritavoin, mutta sen merkitys oli aina sama. Neriah tekeytyi ummikoksi. Hän ei ymmärtänyt mitä kysyttiin. Hän levitteli käsiään ja mokelsi muutamaa kaukaa purjehtinutta sanaa. "Miesn tulot" saivat Roomalaisen vetämään huotrastaan miekan. Hän tarvitsi vastauksen. Sellaisen joka turvaisi hänenkin henkensä. Neriah ojensi laukustaan kirjoitusta kuin siinä olisi vastaus. Roomalaisen kurkottaessa alemmas Neriah potkaisi hevosta takajalkojen väliin. Laskeva aurinko punasi taivaanrantaan. Juuri erottuva pölypilvi antoi viitteen roomalaisten leiristä. "Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu", Neriah sanoi sen itsekin sanojaan ihmetellen ääneen, jatkaen matkaansa. Baruk Neriah. Daavidin poika. Ylhäisen suvun nuorin. Sukujuurien puhuttiin ulottuvan jopa Egyptiin ja Ramsesiin asti. Ainakin sanottiin Aleksanteri Suuren olleen suvun esi-isiä. Neriahin isä ja häntä ennen isoisä olivat prefektejä. Rooman ylivallan edustajia, mutta juutalaisia. Neriahin nuoruus oli ollut huoleton. Hän ei joutunut koskaan kärsimään nälkää tai kylmyyttä. Kansan kokemat vitsaukset eivät ulottuneet heidän elämäänsä asti. Nuoruudessaan hän sai tottua pitoihin ja korkea-arvoisiin vieraisiin. Heinäsirkat eivät koskaan syöneet heidän pöytiään tyhjiksi. Heitä haluttiin liehitellä ja Neriah tottui ovien aina aukeavan hänelle. Kaikilla tasoilla. Saddukealaisten myötä hän tunsu löytäneensä uskon, juuri sen verran kuin hän ja kaltaisensa sitä tarvitsivat. Kolmipäiväiset pidot Gilgalin mahtisuvun Reims:n hovissa avasi nuoren Neriahin silmät. Hän tajusi mitä häneltä puuttui. Häntä kutsuttiin Batsebaksi. Hovin palvelija ja niin kaunis että hän oli sokaistunut sen edessä. Yli kaksikymmentä vuotta Neriah oli uskonut isäänsä. Hänestä tulisi kirjuri. Prefektin paikka oli perheen vanhimmalle pojalle varattu. Hänet naitettaisiin hyvään sukuun ja ammatti kirjurina takaisi hyvän elämän. Kirjurina hän ei tahraisi käsiään ja elämän julmuus näkyisi ainoastaan siinä, miten paljon kaivokset tuottaisivat. Suolaa ja ruumiita. Gilgalin pitojen jälkeen Neriah alkoi kapinoida. Hän ei halunnut noudattaa neljättä käskyä. Hän halusi Batseban. □ 7 Ja Jeesus sanoi. - Nimesi olkoon Noomi. Kauneuden ja valon lapsi. Ja Jeesus sanoi. - Sinä poikani Neriah kirjoitat muistiin mitä sanon. Ja Jeesus sanoi. - Aikani on lopussa. Sinä Noomi kannat sanan paikkaan, jonka mieleesi osoitan. Ja Jeesus sanoi. - Älkää pelätkö, minä tulen kun aika on.